

ХРИСТИЯНСКИ СЪВЕЩАНИЯ

НЕЗАВИСИМЪ ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНЪ ВЕСТНИКЪ

Излиза седмично подъ уредбата на редакционенъ комитетъ

Годишниятъ абонаментъ
на вестника е 80 лв. въ предплата.
Отдѣленъ срѣдъ струва 3 лв. За
странство двоенъ абонаментъ.

Обявления на IV стр. по 5 лв. отдѣлно
за заглавие, подписъ, дата и всѣ
ка останала дума по 2 лв.

Всѣчко, що се отнася до вестника —
статии и пари. се праща на адресъ:
Редакция в. „Съветникъ“, ул. „Гър-
новска“ 5. гр. Варна.

Редакторъ свещ. **К. Кожухаровъ.**

Телефонъ № 477.

Следваме ли Христа?

Православната ни църква не е обществена организация, а едно живо тѣло, глава на което е самъ Господъ Исусъ Христосъ. Тя е Богоустановенъ институтъ, съ строго опредѣлени и никога не измѣнящи се цѣли и задачи. Нейното учение е свято и спасително за върващитѣ души. Тя стои надъ живота и надъ всички обществени организации, защото има божественъ, а не човѣшки, произходъ. Въ основата ѝ лежи край жгълния камъкъ, Господъ Исусъ Христосъ, върата въ Когото трѣбва да сцеплява всички ни въ единъ цѣлостенъ и хармонично устроенъ организъмъ. Чрезъ върата и цѣлата на всички свои членове, и чрезъ силата на Божествената благодатъ, Църквата владѣе надъ живота и човѣшкия егоизъмъ. Евангелскитѣ истини сж свѣтлина за свѣта. Тѣ правятъ вървющия християнинъ свободенъ, а не робъ на своитѣ страсти и увлечения.

Следователно, между всички членове на тоя тѣй богато устроенъ отъ къмъ благодатъ и добродетели организъмъ, споредъ думитѣ на св. ап. Павла, трѣбва да царя съгласие, привързаностъ, съзнание при изпълнение възложнитѣ имъ функции, взаимностъ и послушание.

Но, както въ всѣка обществена организация се чувствува разслабление среди съставляващитѣ я членове, кога бжде нарушено нейното вътрешно единство, така и въ църковния организъмъ, ако и съ Божественъ произходъ и вѣчно предназначение, настѣпва колебание и слабостъ среди върващитѣ, шомъ въ него се вмъкне бацилтътъ на разединението, на егоизма, на капризитѣ и желанието да се служи не на Христа, а на отдѣлнитѣ личности.

Православната ни Църква на нѣколко пѣти е преживявала дни на тежки изпитания. Нейниятъ организъмъ е боледувалъ отъ злокачествени зарази. Тя е страдала поради грѣшкитѣ и увлеченията на своитѣ представители, както и отъ колебливостта въ върата на своитѣ членове. И затова, въ всички тия случаи, тя се е чувствувала безсилна въ живота и своята мисия да издига върващитѣ къмъ нравствено съвършенство. Такива тревожни дни и днесъ

преживява Църквата ни. Нейнитѣ редове се огъватъ ту напредъ, ту назадъ, ту на лѣво, ту на дѣсно. Тя се разяжда отъ несъгласията и вземнитѣ борби на своитѣ представители, както и отъ редица несъобразни съ нейния истински духъ и предназначение прояви.

Действително, твърде печална е тази констатация. Думитѣ на св. ап. Павла се изпълватъ. Между членоветѣ на църковния организъмъ е настѣпило пълно неразбирателство. Води се споръ между ржцетѣ, краката, устата, стомаха, главата и сърдцето, кой е нуженъ и кой излишенъ, кой да господарува и кой да работи, кой да властвува и кой само да слуша и да изпълнява. И поради това, всички се надпреварватъ да считатъ себе си прави, а останалитѣ — криви, да сочатъ на своето преимущество, а да отричатъ значението на останалитѣ членове за правилното развитие на организма. Като че ли главата може безъ стомаха, сърдцето безъ дроба, ржцетѣ безъ краката и т. н. Като че ли всички членове не сж свързани помежду си тѣй, шото да не могатъ да функциониратъ единъ безъ другъ и когато единъ страда, да боледуватъ всички, цѣлия организъмъ.

При такива разбирания и взаимоотношения, естествено се явява болезненото състояние на църковния ни животъ, както и неговото безсилие да се справи съ нуждитѣ на новото време.

А Господъ Исусъ Христосъ стои предъ насъ замисленъ и съ трѣненъ венецъ на глава. Той сочи на стрѣмния пѣтъ отъ Синедриона до Голгота, на кръстнитѣ страдания и на невинно пролятата кръвъ. Сочни, за да ни укори въ малодушие и неизпълненъ дългъ, да ни припомнимъ завета, шо ни е далъ, и подвигътъ, за който сме призвани.

Не е ли достатъчно само това, за да се вразумимъ?...

Архим. Иннокентий.

Самоубийцитѣ и Църквата.

(Продължение)

Авторътъ на статията навлиза въ друга областъ отъ компетенция, като изказва съмнение за лѣкарскитѣ удостоверения, които се издаватъ на самоубийцитѣ, въз основа на които тѣ се опѣватъ и погребатъ

по установения отъ Църквата редъ. И нему се чини, че тукъ има едно недоразумение, защото удостоверението на лѣкаря още не задължава свещеника да го погребе по християнски, защото по-нататъкъ продължава свещеника е длъженъ да събира сведения отъ най-вѣрни източници (?) за миналото и причинитѣ по които е посегналъ на живота си, *лимо* медицинското удостоверение, и едва тогава да реши, въ кое мѣсто и съ какви молитви (?) трѣбва да погребе самоубийца се, като държи сметка за църковнитѣ постановления, които не само че го неограничаватъ, а напротивъ му даватъ свобода съ най-големо внимание да изследва всички подробности, за да не падне подъ осждаване (14 прав.). Значи въ случая, шомъ на свещеника се възлага „съ най-големо внимание да изследва всички подробности“, излишни сж всѣкакви лѣкарски удостоверения. Ако се водимъ по тая логика, тогава и въ чл. 187 п. 6 и 7 отъ Екзархийски Уставъ, не ще има нужда отъ никакви лѣкарски удостоверения, достатъчно ще бжде, когато свещеникътъ събере сведения отъ „най-вѣрни източници“ и ги представи тѣмъ, гдето се изискватъ, да се разреши съдебния споръ. Обаче, законътъ не се задоволява отъ „най-вѣрни източници“, които дори и клетва полагатъ, но изисква въ случаетъ, фактитѣ да бждатъ установени „само по медицински редъ“.

Въ какво душевно състояние се намира човѣкъ, когато посегне върху живота си, медицинската наука отдавна се е произнесла. Самоубийцитѣ извършватъ акта на самоубийството въ моментъ на *невменяемостъ*. Единъ нашъ виденъ държавникъ и църковникъ въ една статийка озаглавена: „Самоубийствата пакъ зачестиха“, пише: „Тия, които искатъ да ги обяснятъ съ нѣкои разумни причини, съ нѣкои логически оправдания, търсятъ да намѣрятъ нѣкои писма, които да оправдатъ прѣдъ свѣта това ненормално явление. Но и кога се намѣрятъ такива писма, пакъ остава нѣщо не само тъмно, но и просто необяснимо. Едному се разсърдила годеницата и той я убива, а после убива и себе си; едного уволнили отъ служба и той се самоубива, другъ се докачилъ отъ поведението на своя приятель и затова турилъ край на живота си. Ако такъвъ масштабъ се разширѣше, какво би станало човѣчеството! Намъ се струва, обаче, че самоубийствата сж плодъ на едно умопомрачение, на една по-стара болестъ, която само е чакала раздражителни причини, за да избухне. Последната причина е последната капка, която е прѣпълнила чашата. Напълно здравитѣ субекти не прибѣгватъ до самоубийство“. (к. н.) („Миръ“ бр. 8254 отъ 4.1 1928 г.).

Такъвъ е и възгледътъ за самоубийцитѣ на Петербургския Медицински Департаментъ. И Св. Синодъ на Руската Църква, следъ изслушването доклада на назания Департаментъ по въпроса, анулиралъ 14 прав. на Тимотея Александрийски, като разрешилъ, шото всички самоубийци отъ православно вървощество да се удостояватъ, на общо основание, съ християнско о-

пѣло и погребение.

Въпросното правило е жестоко. Но още по-жестокъ е авторътъ на статията въ „П. Д.“, който, иска съ своята строгостъ, по отношение на самоубийцитѣ, да надмине строгостта на Св. Тимотея Александрийски и закова пише: И ако отъ това *изследвание* (?) дойде до заключение, сир. свещеника, че самоубийца е билъ лудъ, т. е. умопобързанъ, *никакъ не ще сгрѣши, ако приоружилъ само останалитѣ му до гроба съ Св. Боже*“ (к. н.). Въ правилото и изказаното отъ автора мнение, като изпълнение къмъ правилото, не се ли съзира нѣкаква си жестокостъ отъ страна на Църквата за участъта на самоубийцитѣ, а още повече къмъ тѣхнитѣ близки хора, често пѣти дълбоко вървущи и ни най-малко причастни въ извършеното престъпление, които могатъ да намѣрятъ утешение само въ молитвитѣ на Църквата, а такива имъ се отказватъ въз основа на гореприведеното правило?

Единъ е грѣхътъ, който не може да бжде простенъ ни въ тоя, ни въ бждащия вѣкъ, а той е именно, както казва Спасителтъ, *хулата противъ Св. Духа* (Лук., 12:10). Може ли всички самоубийци да причислимъ къмъ тоя грѣхъ? Не. Следователно, отхвърлянето молитвитѣ за тѣхъ е неоснователно.

Нѣкои, обаче, твърдятъ, че можемъ да се молимъ за самоубийцитѣ, *мо* *частно*, понеже Църквата не допуска обществена молитва по чисто педагогически цели („Руский Паломникъ“ № 12 стр. 190 за 1907 год.). Значи по принципъ молитвитѣ за самоубийцитѣ не се отхвърлятъ.

Много правила отъ *дисциплинаренъ* характеръ всѣка помѣстна Църква е отмѣнила по силата на обстоятелствата. Считаме за излишно да навеждаме такива съ десетки, достатъчно е да споменемъ допускането на IV бракъ, разрешаването на родства по-рано забранени и др. И 14 прав. на св. Тимотея Александрийски спада къмъ категорията на *дисциплинарни*, което Руската Църква е отмѣнила.

Поводъ, за да отмѣни въпросното правило, освенъ медицинския докладъ, за който по-рано говорихме, дало още и следующия фактъ. Знаменитиятъ Московски Митрополитъ Филаретъ, чийто писма, резолюции и мнения, отпечатани въ нѣколко тома, и служатъ като ръководство за разрешаване на много църковни въпроси отъ различни характери, веднѣжъ аргосалъ единъ селски свещеникъ за пиянство. На следующата нощъ, леко заспалъ, чулъ ъгласъ, който го подканилъ къмъ прозореца да погледне на площада предъ своя домъ. Дошелъ при прозореца и видѣлъ, че цѣлиятъ площадъ е покритъ съ народъ, като всѣкой държи въ ржката си нѣкаква си книга, издигната надъ главата. На запитването отъ страна на М. Филарета: „Кои сте вие и какво искате,“ тѣлпата народъ отговорилъ: „Ние сме ония удавени и самоубийци, за които непрестанно се моли, презъ време на св. литургия, свещеникътъ, когото сте аргосали. Молимъ Ви, сметете аргоса и възвърнете го въ снорията да си служи, за да не прекратява да се моли за насъ и да би облекчавалъ нашата участъ“. На

следующия денъ М. Филаретъ повикалъ аргосания свещеникъ и го попиталъ: „За кого и какъ ти се молишъ презъ време на св. Литургия?“ Свещеникътъ отговорилъ: „моля се за всички, а най-вече за най-нещастнитѣ, *лишени отъ християнско погребение и молитвита на св. Църква — за самоубийцитѣ.* Като го изслушавъ, митрополитътъ му казалъ: „*схемамъ аргоса отъ тебе и те изпращамъ въ енорията ти по просбата на ония, за които ти си се молил!*“

Оказало се, че при абсолютното запрещение отъ Църквата да се опѣватъ самоубийцитѣ по християнски, тоя свещеникъ въ своята голѣма любовъ къмъ таквато, осмѣлявалъ се да се моли за тѣхъ, следствие на което, отъ всички краища на Русия, въ подобни случаи се обръщали къмъ него, за да се моли за тия отхвърлени и той не отказвалъ това.

Това видение на М. Филарета било публикувано въ печата, когато още е билъ живъ, а въ последно време за него било съобщено въ „Историческій Вѣстникъ“. Приведениятъ фактъ ни е разказалъ Протоиерей Павелъ Поповъ, законоучителъ въ Варненската руска гимназия, когато го запитаме, на какво основание е билъ опѣтъ и погребанъ съ голѣми почести единъ самоубилъ се презъ тая година въ Варна тѣхенъ преподавателъ. Руската Църква извършва опѣло надъ самоубийци на общо основание, безъ всѣкакво разрешение и формалности.

Сжщото това видение се описва и въ книгата: „Изъ области таинственнаго“ (стр. 473) отъ Прот. Дьяченко, който го заема, споредъ описанието на Г. Листовски въ списан „Русскій Архивъ“ бр. 10 отъ 1885 г. Оваче, това описание, споредъ твърдението на Прот. П. Поповъ, не било пълно и добре изложено.

Това видение станало причина, ни каза сжщиятъ, да стане преломъ въ възгледе на Св. Синодъ на Руската Църква за молитвита и опѣването на самоубийцитѣ. (Следва)

Едно велико дѣло.

Уважаемиятъ Варненски народенъ представителъ г-нъ Ради Василевъ, подкрепенъ отъ цѣлото гражданство и всички культурно-просвѣтни организации, внесе презъ пролѣтната сесия на Народното Събрание законодателно предложение за закриване на хазартнитѣ заведения у насъ. Това предложение бѣ тѣй изчерпателно и силно аргументирано, че бѣ подписувано съ успѣхъ още при вписването му на дневенъ редъ.

Какво голѣмо зло е хазарта за нашия народъ, пѣкъ и за всички други, е въпросъ, който не се нуждае отъ никакви обяснения. Всѣки знае, че комарджията нито е честенъ човѣкъ, нито добъръ баща, нито изправенъ и примѣренъ гражданинъ. А народъ, който поощрява комарджилка и разоренето отъ него, е осъденъ да изпита голѣми несполуки и разочарования, и да жъне

плодоветѣ на своето безумие. Поради това, законодателното предложение на г. Василева обиадежди всички честни и порядъчни хора въ страната и застави нашето общество, съ трепетъ на своята душа, да очаква неговото приемане и санкциониране отъ Народното Събрание.

И действително, ежедневната преса ни съобщи, че на 26 тогю Народното Събрание, при пълно единодушие и следъ блѣскавата речъ на г. Ради Василева, приело направеното предложение и го гласувало на трето четене при небивалъ ентузиазъмъ. Самъ г. Молловъ, Министръ на финанситѣ, заявилъ, че държавната каса не се нуждае отъ приходи, които произхождатъ отъ единъ такъвъ източникъ, какъвто е хазарта.

Ние не можемъ да не приветствуваме народното представителство за тоя жестъ и отлично изпълненъ дѣлъ. И не само това, но да не изкажемъ и възхищението си отъ високото съзнание на отговорностъ

предъ бждащето на България, съ което народнитѣ избраници се проявиха въ единъ важенъ за народа ни моментъ.

Хвала и честь на всички, които подигнаха тоя въпросъ, които съдействуваха за неговото разрешение и които го санкционираха съ силата на единъ законъ. Тоя актъ свидѣтелствува между другото и за това, че България не е оскудяла откъмъ трезви умове, родолюбиви граждани и доблестни синове. А това е единствения залогъ за утрешния денъ, който трѣбва да бжде по-свѣтълъ и по-щастливъ отъ днешния.

Ако народното представителство винаги се проникваше отъ високото съзнание достойно да изпълнява своя дѣлъгъ, България би била най-щастливата страна. Нека бждемъ увѣрени, че по тоя пътъ се върви и съ таква велики дѣла ще красимъ своя общественъ животъ и за въ бждаще.

свещ. К. Кожухаровъ

СЪЮЗЕНЪ ЖИВОТЪ.

Ползата отъ давнитѣ курсове.¹⁾

Въ последно време се чувствува твърде много нуждата отъ просвѣта по всички клонове на сложната обществена машина — просвѣта, която да разсѣе свината на еднообразния, нерадостенъ, дѣлниченъ животъ на голѣма частъ отъ нашия народъ.

Тази нужда се почувствува още по-силно и намѣри, като че ли своята отдушка, съ появата на Григорий Петровитѣ съчинения, каквито сж книгитѣ: Къмъ българската младежъ, „Русия и България“, „Божии работници“, а особено книгата „Въ страната на блѣтитѣ дялилъ“. Книгата посветена на българската интелигенция, въ която автора образно рисува, какви постижения въ культурно-просвѣтно поле сж постигнали финландскитѣ учители, свещеници, офицери, чиновници, лѣкари, търговци, занаятчици, работници и селяни.

Свидѣтели сме на голѣмитѣ грижи полагани отъ страна на Министерството на Народната Просвѣта въ това отношение. Нали за това се създаде новия законъ за читалищата? Защо се прокара повсемѣстното и задължително оземляване на читалищата? Нали да се създадатъ мощни катедри, отъ чийто председателъ да се съзрѣшатъ званията и облагородяватъ нравитѣ народни. И ето въ продължение на една само година, въ страната ни се основаха стотици читалища. Въ тази стихия, въ която М. Н. Пр., М. З. Д. И., Читалищния съюзъ, окръжнитѣ инспекции, подвижнитѣ катедри и агрономства вървятъ съ издаванитѣ отъ тѣхъ декрети и наредби, видно мѣсто въ това движение напредъ се пада и на българския пастиръ. Никого не бива да се отстранява, подъ предлогъ, че въ мѣстното читалище, па дори и градско да е то,

1) Продължение на ст. „Вечерни и дневни курсове“ печатана въ в. „Съветникъ“ бр. 37 м. г.

има интеллигентни сили, та отъ него нѣмало нужда тамъ.

Истинскитѣ пастиръ винаги въ всѣко време и мѣсто е на своя постъ. Той е въ реда на всѣкакви общеполезни начинания, дирн съ рискъ да загуби било спокойствие, било здраве и др. Това изисква неговия дѣлъгъ.

Не може човѣкъ да се не радва, като гледа единъ колосаленъ подемъ, къмъ просвѣщаване и издигане на народнитѣ маси. Но крупнитѣ дѣла въ живота на народитѣ, колкото и благородни да сж въ основитѣ си, не могатъ всѣкога да минатъ безъ по-малко, или по-голѣми грешки. Това е фактъ, констатиранъ нееднократно и въ нашето историческо битие. А недавна единъ вестникъ съобщаваше, че се е появилъ на блѣлъ свѣтъ единъ новъ седмичникъ, подъ название „Домъ и свѣтъ“. Съ програма, която наблега върху нуждата на българския народъ отъ здрава и чиста духовна храна — Програма похвална. По-нататкъ, разглеждайки една негова статия „виното въ семейството“, съ която се възхвалява виното и винолиството, весника завършва: „Ако и Домъ и свѣтъ иска така да просвѣщаванъ то по-добре би било да спре. Отговорността му е голѣма предъ бждащето на народа. Па и „П. Д.“ въ 45 брой т. г. отдѣлъ „отзиви и бележки“ съобщава, че Читалищниятъ Съюзъ въ разпространяваната отъ него художествената библиотека, въ сборника „вечеринки и утра“ е поместенъ подъ заглавие единъ разказъ „Изповѣдъ“. Разглеждайки тоя блудкавъ разказъ, „П. Д.“ пише: „Нашето свещество поддържа читалищното дѣло. Но защо читалищнитѣ дейци допускатъ и разпространяватъ таква мръсни издания?... Дали това е само престъжно недомислие, или престъпна омисль?“

Ето защо, свещеника, като носителъ, крепителъ и разпространителъ

на здрава евангелска храна, трѣбва да застане въ първитѣ редици на хилядната наша интелигенция. На оная интелигенция, която облхвана отъ жаръкъ идеализъмъ, е поела тежкия кръстъ въ служене на народа, та да може своевременно да отстранява пошлото и гнилото.

Като най-надеждни катедри сега се сочатъ читалищата. Къмъ тѣхъ сж обрънати погледитѣ на всички. Спомнямъ си, презъ есенята на 1926 год., въ началото на учебната година, помолихъ нѣкои отъ учителитѣ, да наредимъ редовни народни четения, отъ името на читалището, презъ зимния сезонъ. Тѣ отказаха подъ предлогъ, че нѣма кой да слуша, защото народътъ бѣгъ ситъ на всѣкакъвъ родъ четения.

Не се мина много и окръжната инспекция напомни на учителитѣ за нуждата отъ народнитѣ четения, както настояваше да се откриятъ и за резултата да и се донесе. Оповести се за тѣхъ и се откриха. Трѣбва да призная, че предположенията на учителитѣ се потвърдиха. Въ началото се явиха малко посетители, но вече не повториха. И се тури край на това хубаво дѣло.

Презъ есенята 1927 год. азъ се заехъ, отъ начало съ единъ събратъ отъ съседното село, а после самъ, съ откриване и ръководене зимни дневни курсове. Отъ началото посетителитѣ, макаръ безъ разлика на полъ и възраст, не бѣха много. Но това не бѣ за дълго. Скоро курсиститѣ се увеличиха и по нѣмана на салонъ (беседитѣ си държахъ въ училището), ги раздѣлихъ въ две стаи. Поканихъ нѣкои отъ учителитѣ да дойдатъ и взематъ отъ лекциитѣ.

Тукъ още веднѣжъ изтъчна голотата и сухостта на материала, който се предаваше, като „здрава“ храна. Спомнихъ си думитѣ на великия Снелмана „Мъртавици говорятъ“.

Хората, обаче, колкото и неподготвени да бѣха, избягваха да слушатъ таквато беседи. Съ това искамъ да истъкна тукъ не способността или неспособността на лекторитѣ, а сухостта, незаинтересоваността и мъртвостта на материала, който се дава, като питателна храна.

Минаха вече времената, когато се предаваше въ вечерното училище писане и смѣтане, съ сухи и блудкави лекции. Днесъ народа търси въ дневнитѣ курсове, сважа духовна храна. Да имъ се покажатъ живи примѣри изъ историята на всички обществени и религиозни движения, когато велики хора сж живѣли съ вѣра и сж се жертвовали за Бога, за доброто и хубавото въ този свѣтъ, когато сж живѣли не за себе си, а за ближнитѣ изобщо. Тия хора сж били соль на земята и свѣтлина на свѣта.

На беседитѣ по Св. Писание, например, биха могли да се изнесатъ живи и светли образи отъ живота на всички народи, а най-вече изъ живота на избрания Божии народъ. Съ какви впечатления би излезли, слушателитѣ отъ живо изнесенитѣ животъ, дѣла и смѣртъ на кой да е пророкъ, евангелистъ, апостолъ, светителъ, а най-вече на Спасителя

Жизнеописание Митрополита Охридско-Пловдивскаго Натанаила

(Автобиографични бележки)

(30)

На 15 августъ 1872 година, служихъ Божествена литургия въ нашата българска църква на фенеръ и, по покана, отидохъ на обѣдъ у Христа Тѣпчилещовъ; като поминувахъ покрай Иерусалимския метохъ, загледалъ ме бѣше известниятъ епископъ Нилъ Спаносъ, бившии ми въ Молдова съврѣмненнии игуменъ, изпрати у Тѣпчилещова и ме покани да се отбия къмъ него, за да се разговориме, по отношение на фермана, на което азъ му отговорихъ, че ако Нашитѣ старци ми дадатъ позволение, то на завтрешний денъ ще дойда. И действително на утрѣшний денъ — въ четвъртъкъ, отидохъ въ метохътъ. Тамъ намѣрихъ патриарситѣ: Иерусалимский,

Антиохийский, Александрийский, Архиепископа Кипрскій и Епископа Нила. Следъ приличното ми привѣтствие, поканенъ, сѣднахъ между нихъ и епископа Нила, който отъ страна на патриарситѣ начна да ми прѣдлага, щото да може ферманътъ да се измѣни за македонскитѣ епархии, защото онѣзи епархии били смѣсени.

Като каза онъ, че македонскитѣ епархии били смѣсени, сиречь има и родомъ гърци, начнахъ азъ да доказвамъ, че въ македонскитѣ епархии нѣма родомъ гърци, а пречящи сж Българи и цинцари (муцовласи) и то мало число споредъ българското население. Колкото се отнася до измѣнение на фермана нито една

буква не може да се измѣни отъ него. Едно срѣдство по настоящемъ може да се употреби за въ полза на патриаршията, именно да стане истелямъ, и тогава ще се облекчи въпросътъ за македонскитѣ епархии. На това ми се каза, че не може да стане. Така се свърши трактуването ни, и останаха да се готвятъ да произнесатъ схизмата, която ще съществува до тогава, докато ще се нахожда Екзархията ни въ Цариградъ, или до единъ общъ политически прѣвратъ въ турската, въ Европа, държава. Като излагамъ това, то азъ потвърждавамъ мнѣнието на Прѣосвещеннаго Панарета, — да се върне Негово Блаженство Екзархътъ въ Цариградъ, съ всичката архива и отъ тамъ да се грижи за македонскитѣ и одринскитѣ Българи, като царскитѣ ферманъ се тури въ действие, споредъ 10-тъ членъ. И казвамъ, продължи азъ: Никой Бъл-

гаринъ да се не лъже, че ще може Екзархътъ, съ синодътъ си, да управлява отъ княжеството българскитѣ епархии въ Македония и въ одринско и да имъ праща изъ княжеството български владци, до когато тия области ще бждатъ въ непосредственно турско владѣние. Това е моето мнѣние, при което оставамъ за винаги.

Забѣбжително бѣше, обаче, че и отъ страна на Русситѣ бѣха наклонени да остане Екзархътъ, съ всичкото екзархийско тѣло, а архивата въ княжеството. По причина на това, азъ три пѣти ходихъ при императорския комисаръ, князь Дондукова, да го моля, и право лично да му кажа, че они, съ това като че показватъ, че искатъ църковното раздѣление на българскитѣ народъ на три части, като ще оставятъ българитѣ въ Македония и одринско вѣнъ отъ кръгътъ на църковното

Иисуса Христа? И колцина биха си поставили за идеал в живота да бъдат, като Мойсея, като Исая, като Иеремиа, като Павла, като Петра и безъ друго, като Христа. Колко ценна и ползотворна би била работата на такива общественици, работници в Божието Царство, които по горе от всичко биха поставили не интереса, а съвестта. Така да работим и тогава ползата от дневните курсове би била грамадна.

с. Дековъ Свещ. Стеф. Хрстовъ

Предизвиканъ отговоръ.

Известно е на мнозина, че на 18 м. м. в Варненско-Преславската Епархия се произведоха избори за епархийски избиратели. В Шуменъ се състезаваха две листи. В едната кандидатът, свещеници и миряни, бѣха изключително граждани, а в другата — по равно число граждани и селяни. Естествено е, че щомъ се състезаватъ две листи, както въ случая, непременно едната ще спечели, а другата — изгуби.

Ето защо редакторътъ на в. „Н. Будителъ“, свещ. Д. Попвасилевъ, кандидатъ отъ пропадналата листа, въ бр. 38 отъ 24. XI. е допусналъ уводната статия „Настихнаха немалостъ“, съ която се правятъ безплодни умувания за причината на изгубения отъ него изборъ. (Тая статия е написана отъ друго лице, но заедно с крие редактора).

Споредъ тия двамата, противната листа спечелила, защото кандидатитъ въ нея били предимно селяни, а и една политическа партия, комплектувана най-вече отъ селени, се намѣсила въ нейна полза, та съ това ѝ подсигурила нужния успѣхъ. Но освенъ това, тѣ твърдятъ още, че избранитъ не били хора съ заслуги къмъ Църквата, нито се ползували съ нужния авторитетъ въ обществото, какъвто е случаетъ, напримѣръ, съ свещ. Попвасилевъ и неговитъ другари въ листата. Нѣщо повече даже. Тѣ твърдятъ, че избранитъ, задушевени приятели на свещ. К. Кожухаровъ отъ Варна, били „пакостници“ въ нашата Църква и сж открили фронтъ на Епархийския ни Архиперей.

Не бихъ си правилъ трудъ да опровергамъ драсканицитъ на свещ. Д. Попвасилевъ, ако не се страхувахъ, че нѣкои отъ читателитъ на вестника му, свещеници и миряни, безъ да знаятъ сжщността на въпроса, биха се подвели и съставили превратно мнение, неотговарящо и съвсемъ далечно отъ истината.

Най-първо факта, че въ едната листа кандидатитъ били граждани и селяни, а не само граждани, както въ другата, нѣма защо да смущава „заслужилитъ“ и „преданиитъ“ на Църквата хора. Напротивъ, трѣбва да ги радва обстоятелството, че поне тукъ сж приравнени гражданитъ и селенитъ, като и на еднитъ, и на другитъ се отдава нужната чест и внимание. Нали Църквата не прави разлика и къмъ всички е еднакво чадолюбива майка?

Но и обстоятелството, че нѣкава политическа партия се намѣсила въ полза на едната листа, та избора биль опартизаненъ, не бива да смущава свещ. Попвасилева. Защото не другъ, а самъ той потърси съдействието на една друга политическа партия, за да подсигури избора си И отъ тукъ, не е морално да обвинявашъ хората въ това, което самъ ти вършиши. Но даже и така да е, т. е., че въ тоя изборъ сж взели участие две или повече политически партии, не дава никому правото да твърди, че изборътъ е опартизаненъ. Защото знаемъ, че тия партии сж взимали участие не само въ тия избори, но и въ ония за църковни настоятели, епархийски свещеници, па даже и за Митрополитъ. Съставляващитъ ги не сж ли членове на Църквата и кой ще имъ отрече правото да изпълнятъ своя дългъ? И въпреки всичко това, нито в „Н. Будителъ“, нито кой и да е другъ не е правилъ въпросъ отъ подобно вмѣшателство на политическия партия въ чисто църковнитъ работи.

Що се отнася до това, кои отъ кандидатитъ сж проявили извѣстна обществена дейностъ и кои имать заслуга къмъ Църквата, не свещ. Д. Попвасилевъ ще опредѣля. Това е право на обществото, което въ даденъ моментъ може да бжде много по-обективно, отколкото единъ пропадналъ въ избора кандидатъ. Защото не е ли парадоксъ да се счита за особена къмъ Църквата заслуга да бждеши Арх. Н-хъ, напримѣръ, или же редакторътъ на едно листче (3/4 отъ материала на което е извадки отъ разни вестници и списания, а само 1/4 сж оригинални блудкавости), а да упрекавашъ и обвинявашъ други свещеници, служили вече по 20—30 години на Църквата и на българския народъ най-самоотвержено и при несравнено положши условия въ село, отколкото въ града, които заедно съ Васъ, отче Димитре, безропотно носятъ наплещитъ си тежкия кръстъ на пастирското служене, да сж безъ обществена дейностъ и заслуги къмъ Църквата? Това не е ли безочливо отъ твоя страна?

Престъпно е така сжщо да се обвиняватъ нѣкои свещеници, че се бунтували срещу духовната власт, респективно срещу Епархийския ни Архиперей. Подобна мисълъ може да сжществува само въ една бунтуваща се и неспокойна душа. По Вашата логика, отче Димитре, трѣбва да обвинимъ и Митрополита Симеона за единъ отъ най-големитъ бунтовници. Още сж прѣсни въ паметта ни силнитъ статии въ в-къ Миръ, които разтревожиха цялото българско общество. Напротивъ, отъ обстоятелството, че нѣкои клирици, иначе много повече дисциплинирани отъ Васъ, сж се противопоставили въ извѣстни моменти на нѣкои некрасиви дѣла въ нашата църковна управа, съвсемъ не значи че тѣ се бунтуватъ, че сж размирници, пакостници, че сж противъ духовната власт, срещу своя Архиперей. Тѣмъ обратното е истина, т. е. тѣ най-добре и най-съвестно изпълняватъ па-

стирския си дългъ. Азъ бихъ желалъ и Васъ да видя борецъ за правда и истина, а не да си служите съ безогледна критика, да се нагаждате, като практичнитъ хора, и да играете така, както други Ви свирятъ.

На край, не ще бжде зле, ако се спра и на друга една статия, печатана въ бр. 39 отъ 1. XII. т. г. на в. „Н. Будителъ“, подъ надсловъ „Престъпно партизанство въ Църквата“, подписана съ псевдонима „Олегъ“. Авторътъ ѝ се мъче да докаже, че нѣкои свещеници партизанствували, както предъ избора за епархийски избиратели, така сжщо и въ избора на православнитъ братства отъ Епархията.

На последното твърдение не ще се спирамъ, поради обстоятелството, че на избора имать нѣколко стотинъ миряни и свещеници изъ Църквата Епархия, които знаятъ кой партизанствуваше и кой съ постояннитъ си миткания по сцената, за да шушука ту съ тоя Архиперей, ту съ она, както и съ особенитъ си гримаси, бѣ станалъ за цялия изборъ и жалкъ, и смѣшенъ.

Що се отнася до първото обвинение, че имало нѣкои свещеници които партизанствували, ще противопоставя въпроса: свещ. Попвасилевъ чистъ ли е отъ подобенъ грѣхъ? Чистъ съмъ, ще каже той, чистъ е“, ще се отзоваватъ като ехо приятелитъ му. Но за да се увѣри обществото, че действително не е така, както казва той и приятелитъ му, моля свещ. Попвасилева да ми отговори на следнитъ въпроси:

1. Презъ 1927 год. въ надвечерието на едно околийско събрание на братчицитъ отъ Шуменската духовна околия, на което предстоеше да се избере делегатъ за епархийското събрание, ти, отче Димитре, въ една отъ статитъ на „Черозовия ханъ“ не събра ли свещеницитъ, твои сподвижници, и не приготвихте ли листата за утрешния день?

2. Нѣколко дни преди събора въ Шуменъ, не бѣше ли ти, който писа на единъ пунктъ свещеникъ отъ околията да организира и доведе на събора всички свои свещеници?

3. Какъ ти, о. Димитре, не писа ли и сега преди избора за епарх. избиратели на сжщия съборъ да организира добре църковнитъ настоятели въ околията?

4. Въ деня на самия изборъ, когато ти, заедно съ единъ съборъ отъ Тузлука, стоеше предъ черквата „Св. Възнесение“, не заминаха ли край Васъ нѣколко църковни настоятели? Каза ли ти на другаря си: „това сж наши хора“. Не проследи ли ги къмъ чешмата, за да имъ дадешъ бюлетини?

5. Всичко това на твоя езикъ партизанство ли е или какво?

Да. о. Димитре, ти виждашъ сламката въ очитъ на другитъ, а търпишъ гредата въ собственитъ си. Ако искашъ да бждеши наистина добъръ църковникъ и общественикъ, за какъвто претендирашъ че си, познай най-първо себе си, та тогава се произнасяй за хората.

свещ. Г. Георгиевъ.

НА РАЗНИ АДРЕСИ.

Къмъ духовнитъ възпитаници.

Въ нашитъ семинарии и свещенически училища ежегодно постъпватъ съ стотици младежи. Тѣ прекърватъ редъ години въ училището, за да излезатъ отъ него подготвени за въ живота, пълни съ надежди и желания за работа, стремящи се къмъ проявление, въ които ще даватъ изразъ на придобивкитъ отъ тия училища. Но каква голѣма и различката между онова, което се мисли върху ученическата скамейка и самата действителностъ! Страшно отчаяние често пречатва семинариста още край вратата на семинарията, взима го въ своитъ студени обятия, тласка го ту тукъ, ту тамъ, докато отнеме отъ съзнанието му всичко възвишено и ценно.

Не искамъ да говоря сега върху положението на свършилитъ семинария или свещ. училище. Искамъ да посоча на единъ тѣженъ фактъ. Всѣка година завършватъ въ София и Пловдивъ около 100 семинаристи, а всѣка година Бачково и Черепишъ даватъ по нѣколко десетки подготвени питомци. И тия младежи напускатъ училището, прѣскаятъ се изъ различнитъ краища на царството, и толкова! Едини-други се забравятъ вече. Никаква свързана съ ми-

налото! Нищо не споява довчерашното другарство и съжителство на тия младежи. Никой не знае за съдбата на другитъ. Никакви сдружения на завършилитъ семинария или свещ. училище. Само тия, които ставатъ свещеници, влизатъ въ редоветъ на свещеническитъ сдружения. А другитъ оставатъ неизвестни въ нашата малка България.

Не бива така!

Семинаристи, бачковисти, Черепичани, независимо отъ това дали сте свещеници, учители и др., подайте ръка и нека се сплотимъ, да се сдружимъ! Особено младитъ, къмъ тѣхъ отправямъ своя горещъ зовъ. Нека въ едно общо сдружение възстановимъ предишнитъ си другарски отношения, да станемъ пакъ свои, да си имаме свой печатанъ органъ, чрезъ който да изказваме своитъ неждо, да си повѣрваме своитъ болки, да се боримъ, когато стане нужда! Душата на семинариста—свещеникъ или не—често пжти се вълнува, тежи му нѣщо. Въ такъвъ случай той ще има възможность да изкаже явно онова, което го вълнува.

Може би нѣкои ще кажатъ, че свещеницитъ — семинаристи сж вече членове на единъ съюзъ, учителитъ-семинаристи членове на учителския съюзъ, чиновницъ-семинаристи членове на др. съюзи и т. н.

ни управление, споредъ султанскитъ ферманъ и да удържатъ само Балканска България. Послѣ всички тия дѣйствиа остана си църковното единство на народа ни запазено споредъ съдържанието на фермана и при удобно време цялокупно Екзархията трѣбваше да се върне въ Цариградъ и отъ тукъ да действува въ Македония и Одринско.

Като се свърши и това обсъждане, азъ на 28-й юлий, просихъ отъ Н. Блаженство Екзарха Иосифа позволение да отида за нѣколко време до София, което и получихъ. На до първий августъ трѣгнахъ отъ Пловдивъ, презъ Т. Пазирджикъ, и на третий день пристигнахъ въ София. Тукъ дойдохъ при мене Д. Карамфиловичъ Велешанинъ, Василий Диловичъ Охридчанинъ, Д. Грековъ амандиевъ, Охридчанинъ, и други, на и братъ му Георгий, и други, на и братъ му Георгий, и други, на и братъ му Георгий, които замислювали бѣха да съставятъ главния комитетъ,

подъ прѣдседателството на софийски митрополитъ Милетия, за събиране парични помощи и други необходими потребности за ажоражване на едно македонско въстание въ пределитъ македонски и въ кюстендилски и дупнишки окръзи. Като узнахъ това отъ нѣкъ, което и азъ напълно одобрявахъ, оставихъ ги и безъ да знаятъ они намѣренито ми, отидохъ въ Кюстендилъ, наидохъ Иля Войвода и живитъ четници, съ четитъ си, между които имаше и отъ изпратенитъ отъ мене изъ Цариградъ: събрахъ ги всичкитъ въ двора, при църквата Св. Мина, държахъ имъ приличната за това нѣщо рѣчь, съ заключение, че азъ се решавахъ да бжда съ нѣкъ, както и да имъ бжда предводителъ и управителъ, ако ме приематъ.

Всички они единодушно изявиха своето съгласие скръпено съ едногласното: Ура! Съ знанието на упра-

вителя Г. Овсянова съставихъ клонъ отъ главния комитетъ, подъ прѣдседателството на мѣстнитъ митрополитъ, Високопрѣосвещеный Иларионъ, скопскитъ митрополитъ Кирила и нѣкой отъ чиновницитъ Българе. Това сжщото стана въ Дупница и въ Джумая. Едновременно съ това говорихме се съ управителитъ: Кюстендилскитъ Овсяновъ, дупнишки Н. И. Джумайскитъ Шевченко, на Богородичий празникъ 8 септемврий да се съберемъ въ Рилскитъ манастиръ. Съ мене дойдохъ Илю Войвода и Димитрий Попъ Георгиевъ, отъ Малешевско село Берово. Тукъ въ манастиръ, на 9 септемврий, като отслужихъ тържествено Божествената литургия, отъ Търново пристигна Михаилъ Сарафовъ и ми донесе писмо отъ търновскитъ комитетъ, въ което ми се казваше, че този комитетъ въ всичко ми съчувствува и ми общава всѣкаква по-

мощъ за водение възтанието. Но въ това исто врѣме получихъ писмо и отъ Негово Блаженство Езарха, съ което ме викаше непременно да отида въ Пловдивъ. Въследствие на това, нарѣдихъ за мой замѣстникъ Димитрия Беровецъ да събира възтаници и да ги нарѣжда, както и да състави отъ селата погранична стража по джумайската граница, подъ прѣдлогъ за пазене границитъ отъ навлизане турскитъ разбойници крадачи на селскитъ християнски добитъци. За това нѣщо ще се даде писмо отъ джумайскитъ управителъ, Шевченко. Како наредихъ всичко, управителитъ отидоха всѣки на мѣстото си, а азъ, съ Илю Войвода и синъ му Никола, трѣгнахме отъ манастиря сутринта въ 10 часа, право за Самоковъ, чрѣзъ билото по пъттъ за село Сърбино.

Следва края.

Но ний нѣмаме съюзъ специално на завършилтъ семинария, въобще на духовно училище, въ който съюзъ да има свещеници, учители чиновници, професионалисти—но духовни възпитаници. А таквъ съюзъ би игралъ голѣма роль въ обществения животъ.

Коиго желаятъ да има такова сдружение, нека се обърнатъ писмено до посочения адресъ. А тамъ, кждето има повече семинаристи и възпитаници на Черепичъ и Бачково, нека се обадятъ групово. Съветъ отъ по-стари и опитни, се очаква съ голѣмо желание.

Помислете: чрезъ това сдружение и неговия органъ ще се възстанови връзката (връзката въ устройгани срещи) между съученицитъ презъ различнитъ години. Идея, която отдавна е замислена, но за съжаление още не е реализирана!

Подробности ще се съобщатъ впоследствие.

Духовни възпитаници, чакамъ вашия отговоръ!

София, 20.XII, 1928 г.

Съ приветъ,
Йорданъ п. Илиевъ (студентъ)
ул. „Парижъ“ № 9, София

Б. Р. По подигнатия въпросъ ще изкажемъ втори пътъ мнението си. За сега даваме мѣсто на статията, безъ да се солидаризираме напълно съ изказанитъ въ нея мисли.

За „Законъ Божи“ и за в. „Миръ“

Вестникъ „Миръ“, както се знае, най-усърдно подържа да се преподава Законъ Божи, колкото се може, повече въ училищата. Това е добре. Но въ в. „Миръ“ много често се печататъ статии, които противоречатъ на това, което се учи по „Законъ Божи“. Първо нѣщо, наприимѣръ, което е база на Законъ Божи е, че има *Богъ въ светла*, безъ волята на Когото и единъ косъмъ отъ главата на човѣка не пада и че въ човѣка има разумна душа, която ръководи всички вътрешни движения въ насъ и безъ която всичко въ насъ — и косми, и мускули, и нерви, и всички органи — е мъртво. А кжде има мѣсто за Богъ и за душа въ статията „Произхода на живота“ отъ Д-ръ Гошевъ, бр. 8510, гдето между другото се говори:

„Ние знаемъ днесъ, че клетката представлява единъ много комплициранъ организъмъ; тя представлява всички елементарни особености на цѣлия животъ. Най-низшитъ животни сж еноклетъчнитъ, тѣзи индивиди не старѣятъ, дѣлятъ се и по тоя начинъ продължаватъ живота; ако умратъ, то е една случайность. Но условията се мѣнятъ, когато едно голѣмо количество отъ клетки живѣятъ заедно и образуватъ животно, тѣ иматъ като слѣдствие, че клеткитъ се диференциратъ въ различни органи за различни цѣли и по тоя начинъ се приспособяватъ къмъ дадени условия, индивидуалния животъ на клетката престава и всички клетки ставатъ единъ индивидъ, единъ организъмъ чийто животъ образува една еволюция съ опрѣдѣлено време. Тъканитъ и органитъ на индивида прѣдставляватъ една подредена иерархия. Индивида образува една подвижна единица, която се състои отъ най-различнитъ комплицирани органи. Единъ отъ тѣзи органи, *мозъка ръководи цѣлия животински организъмъ*, урежда всички негови енергии, получава посредствомъ сътинитъ органи впечатления отъ външния свѣтъ, запазва ги, координира ги и води съ помощта на нервитъ, мускулитъ и всички движения и проявления“.

Л.

Единъ юбилей.

На 28 октомврий т. година се отпразднува юбилей по случай 35 годишното Епархийско съветническо служение на Свещенноикономъ Иванъ Янковъ при Лозчанския Епархийски духовенъ свѣтъ. Сутринта въ цър-

квата „Св. Богородица“ имаше Архирейска служба отъ св. Браникия Епископъ г. г. Максимъ при участието на много свещеници. Следъ църковния отпущъ се отслужи молебенъ, въ края на който се произнесоха множество речи. Първъ говори св. Браникия Епископъ Г. Г. Максимъ. Съ една пламенна речъ, която дълбоко трогна присъствающитъ, той описа заслугитъ на юбиляра, следъ което му поднесе подарѣкъ отъ страна на епархийския духовенъ свѣтъ. Съ дълбоко душевно въздвиение, но съ сбитъ и съдържателна речъ юбиляра вседушевно благодари на Преосвещения Архирей и на Епархийския свѣтъ. Втори поздравил юбиляра секретаря на съюза на свещеническитъ братства, Всеблагоевийния Протоиерей Маринъ Ханджиевъ, съ една силна речъ, която направилъ впечатление на слушателитъ, въ края на която поднесе подарѣци на юбиляра. Следъ него поднесе на юбиляра подарѣци и адресъ Всеблагоевийния Протоиерей Николай Поповъ изъ гр. Орхание, отъ името

на Орханийското свещеническо братство. Духовитата му речъ бѣше трогателна. Подиръ него говори и поднесе на юбиляра адресъ и подарѣци отъ свещеницитъ отъ Лозчанския околия, секретаря на Епархийското братство Всеблагоевийния Протоиерей Маринъ Христовъ, който съ хубави слова очерта заслугитъ на юбиляра. Следъ него говори секретаря на Митрополията Г. Никитовъ. При завършване на своята отлична речъ, той отъ името на колежитъ си чиновници въ Митрополията, поднесе подарѣкъ на юбиляра. Поднесоха следъ това поздравитъ си: Началника на гарнизона г. Подполков. Коевъ, градски кметъ г. Цанковъ, и всички дошли по случай юбилея свещеници и присѣтствующи въ църквата граждани, на които по отдѣлно, съ кратки слова, юбиляра благодари.

Вечеръта имаше интимна братска вечеря, въ домътъ на юбиляра, въ която се говориха много хубави речи при небивала задушевность.

Х.

Отзиви и бележки

Наистина отвратително!

Шуменскиятъ в. „Н. Б.“, който напоследъкъ си е задалъ за целъ да служи не на доброто, както казва, а на предизвикателстаата и неистинитъ, въ бр. 43 отъ 22 тог о ново се занимава съ личността на нашия редакторъ и хората около него.

Ние за сега нѣма да пишемъ нищо въ отговоръ на тия нови провокации и извѣртвания, съ които си служи „почтения“ свещ. Д. Попвасилевъ. Оплъномошени сме само да помолимъ последния да каже всичко, що знае и има за редактора ни, та дано по този начинъ се тури край на тая безполезна полемика. Ние ще изчакаме съ търпение всичко, следъ което ще позволимъ на редактора си да каже своята последна дума.

Колкото се отнася до заплашването, че свещ. Попвасилевъ щѣлъ да дава редактора ни подъ съдъ, за гдето публикувалъ частнитъ му писма, ще му припомнимъ онова, що той бѣ писалъ пакъ въ такова частно писмо до Прот. Ханджиевъ въ края на 1925 година, въ свързка съ публикацията на едни други негови писма.

Ето що пишеше той тогава:

„Така, както преработихъ, обвинителния актъ“, смѣтамъ, че е добре. Въ пасажа за твоео писмо голѣма промѣна не направихъ. Махнахъ само свидетелството на свещ. П. Икономовъ и го преработихъ така, щото да се разбере, че ти предварително, преди К-въ да четеш писмото предъ Икономова и пр., си знаелъ за това писмо. Иначе, като обвиняваме Кожухарова въ кражба, а отъ текста се разбира, че ти не си знаелъ, че писмото е твое, се явява една слаба страна въ твърдението (кражбата — б. н.). Последния пасажъ следъ изречението: „а какъ е попаднало това писмо въ ръцетъ на свещ. К-ва, може да преработишъ както искашъ, но непременно въкни думитъ: „Безсъвестно, отче К-не, безсъвестно, безсъвестно!“ Изобщо, азъ смѣтамъ, че съмъ предалъ историята (кражбата — б. н.) съ твоео писмо много ефектно. За това гледай да не развалишъ най-хубавия джумбизъ“. (к. н.).

И така, отче Димитре, заповѣдай: клевети, хули, пиши и драскай! Пъкъ и до съда можешъ да се отнесешъ. Пжтътъ ти е отворенъ, пъкъ и подкрепа не ти липсва!

Пакъ въ сжция брой на в. „Н. Б.“, четемъ следното:

„Между другитъ и свещ. Кожухаровъ въ единъ Варненски вестникъ,

като съобщава това (решението да се ржкоположи г. Ст. Петковъ за епископъ — б. н.), прави апелъ къмъ Митрополита Симеона да не приема Иеромонаха Андрея за свой викарий, види се защото това е опасно за самия свещ. Кожухаровъ и цѣлата група отъ недоволни, съдени и наказани свещеници отъ епархията, които свещ. К. е взелъ подъ свое покровителство...“ (к. н.).

Понеже ние оспорваме истинността и на това твърдение, най-настоятелно молимъ Варненския свещ. Юрд. Свѣтославовъ, задушевенъ приятель на свещ. Попвасилева, да му съобщи автора на тоя апелъ къмъ Митрополита Симеона, за да не поставя редактора ни за капакъ на всѣко гърне. Ако той откаже да стори това, ние ще съобщимъ автора му въ други брой.

Единъ голѣмъ споръ.

Отъ положително мѣсто се учимъ, че за ржкополагането на Иеромонаха Андрея (бившия мирянинъ г. Ст. Петковъ) за Викаренъ Епископъ на Митрополита Симеона, се води между висштитъ духовни лица, свещеницитъ и мнозина наши видни общественици голѣмъ споръ. Изглежда, че обществото, което до сега не се изказа по тоя въпросъ, почва да се възлнува. Констатирани сж публични протести и голѣмо негодувание, за гдѣто Св. Синодъ на Българската църква желае да преобрегне десетина и повече Архимандрити и Епископи и да ржкоположи единъ съвсемъ новъ човѣкъ за единъ такъвъ важенъ постъ. Мнозина твърдятъ даже, че ще реагиратъ за нарушението на църковнитъ канони и църковна практика у насъ.

До кжде ще се простре тоя споръ, не знаемъ. Ние само изказваме съжалението си, за гдето страститъ се раздухватъ, вмѣсто да се омекотятъ и обезсилатъ. Дано благоразумието надделѣе въ случая.

Образцовъ пастиръ.

Провадийскиятъ дългогодишенъ енорийски свещеникъ Из. Молловъ отъ 1 Декемврий т. г. е въ оставка. Служилъ безупречно на Църквата въ продължение на повече отъ 26 години, той остави среди енорияшитъ си и тѣхния градъ най-добри спомени. За дълго време Провадийцитъ си спомнятъ за своя обичанъ отъ тѣхъ пастиръ.

Че това е така, свидетелствува факта на онова импозантно изпращане, което Провадийци устроиха на своя пастиръ при заминаването му за София. А на прощанията му служба, почти всички плакали за раздѣлата си съ свещ. Моллова. Нека това служи за поука на ония, които не можаха да оценятъ своя

другарь и да му отдадатъ нуждната почитъ и уважение.

Отъ наша страна привѣтствуваме свещ. Моллова и му пожелаваме благоденствие, миренъ и спокоенъ животъ за дълги още години, въ полза на Църквата и народа ни.

Едно шумно дѣло.

На 27 тог о въ Соф. окр. съдъ е било сложено за разглеждане твърде голѣмото и шумно дѣло, заведено отъ прокурора, по желание на Св. Синодъ, противъ г. Д. Божкова, известниятъ преводачъ на Григория Петровъ и бившъ н-къ на културно-просвѣтния отдѣлъ при Св. Синодъ, за обиди и клевета.

Споредъ най-положителни свидетелства, дѣлото е било отложено за второ съдебно заседание, за когато ще бждатъ представени нови доказателства отъ страна на обвиняемия. Окр. съдъ е държалъ опредѣление, по силата на което ще се поискатъ отъ Митрополита Симеона да представи всички черновици отъ своитъ писма до Св. Синодъ, понеже тѣ сж отъ важно значение при разглеждането на дѣлото.

Направило е силно впечатление обстоятелството, че когато прокурора оттеглилъ обвиненията си спрямо г. Божкова, Синодалнитъ защитници настояли да се продължи процеса и при това положение. Какъвъ ще бжде края на това дѣло, не се знае. Въ всѣки случай, то е възбудило голѣмъ интересъ среди обществото.

Дѣлото на редактора ни.

На 26 декемврий бѣ сложено на разглеждане дѣлото, заведено отъ Епарх. духовенъ свѣтъ противъ редактора ни, за обиди на Варненския и Русенския Митрополити.

Следъ 3 часово непрекъснато заседание, Епарх. дух. свѣтъ е билъ принуденъ да отложи дѣлото за второ разглеждане, тъй като редактора ни е представилъ ржкописа на автора, който е написалъ статията „Областенъ Епарх. Съборъ“, помѣстена въ бр. 35 на вестника ни. Следъ като се установи самоличността на автора, дѣлото предстои да бжде прекратено.

Централниятъ ни Секретаръ, Нег. Всеблагоевийство Прот. М. Ханджиевъ, пребивава въ града ни за нѣколко дена. Отъ 16 тог о, той е причисленъ вече къмъ клира на Софийската Епархия, кждето, увѣрени сме, ще продължи своята дейность съ още по-голѣма ревность и постоянство. Пъкъ и дѣлото на съюза ни ще спечели отъ това негово премѣстване.

Дано Богъ го дари съ здраве и сили, за да оправдае надеждитъ на всички ни.

НАША ПОЩА

Получи се абонамента отъ:

Свещ. П. Н., с. Б.—С. З.—80 лв.; г. Г. М. П.—Х. 612 лв.; свещ. А. Г. П.—Р.—224 лв.; свещ. А. П. К.—Т.—80 лв.; г. Д. М.—П.—80 лв.; свещ. И. В., с. З.—П.—160 лв., на които изказваме своята благодарность.

Ик. А. М.—С. Скоро ще ти се обадимъ. Действително, интересни работи ставатъ. Но, ще видимъ, до кжде ще стигнемъ.

Свещ. Х. Б.—Д. С. Не се страхувай! Само защо не се обадяшъ? Ние сме поне прегрупани съ повече работа, а ти! Очаквамъ писмото ти. Стана ли онова, което предвиждахмъ?

Свещ. Х. К.—С. Благодаримъ на всички приятели, които не ни забравятъ въ молитвитъ си. Привѣтствуваме Ви.

Свещ. М. К.—С. К.—П. Отлично! Ще бжде. Само безъ уговорки.

До нашитъ абонати. Въ предпоследния брой сме. Годината се приключва съ специалния Коледенъ брой, който презъ идущата седмица излиза. Изпратете материалъ и пари.